

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **DKACH COMPANY s.r.o.**, se sídlem Chudenická 1058/32, Praha 10,
IČ: 24732133

zastoupeného: **GOODWILL PARTNER, s.r.o.**, se sídlem U dubu 691/48,
Praha 4, IČ: 26846616

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno

proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2018, č. j.: 28565/18/5300-21443-712165

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní (daňové) rozhodnutí, kterým byla zamítnuta jeho odvolání a potvrzena prvostupňová správní rozhodnutí (dva dodatečné platební výměry ze dne 17. 8. 2017, čj. 6580625/17/2009-52523-109623 a čj. 6584182/17/2009-52523-109623, na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2014 a listopad 2014) Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále také jen „*finanční úřad*“ nebo obecně „*správce daně*“, tento termín je obecně užíván i pro žalovaného, pokud rozlišení úřadů nemá vliv na srozumitelnost textu), po provedené daňové kontrole, kdy žalobce neprokázal přijetí zdanitelných plnění od dodavatelů HORECA Concept s.r.o. v

likvidaci, KOMENDA CREATIVES s.r.o. v likvidaci, a B prostor s.r.o. ve smyslu ust. § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o dani z přidané hodnoty“).

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnil tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán. V první části žaloby napadl postup finančního úřadu, přičemž žaloba působí v této části dojmem, že se jedná spíše o návrhy finančnímu úřadu v rámci projednání zprávy o daňové kontrole, než o žalobní body (vícekrát v textu použitá formulace na závěr mnohých odstavců „*navrhuje se doplnit nebo vyrozumět daňový subjekt o jeho nesprávnosti*“, případně dosti nesrozumitelná obecná formulace „*napadené rozhodnutí změnit, pokud bude konstatován vliv na jeho výrok*“, což jsou z hlediska soudního přezkumu neúčinné procesní úkony, neboť soud ve správním soudnictví nemůže svým výrokem doplňovat zprávu o daňové kontrole nebo měnit výrok napadeného správního rozhodnutí). Celá tato část žaloby je zakončena informací, že zde uvedené návrhy správce daně prvního stupně opomenul, nebo vyhodnotil nesprávně, a dále poukazuje na podané odvolání. V celé této části žaloby není jediná polemika se závěrem uvedeným v napadeném rozhodnutí a obsahově se jedná o zkopírovanou část podaného odvolání a jiných úkonů.

[3] Konkrétní důvod nesouhlasu s napadeným rozhodnutím je uveden v článku II. žaloby, kde žalobce uvádí, že nesouhlasí se závěrem žalovaného, že se vyhýbal projednání zpráv o daňové kontrole, odkazuje na stížnosti podané do průběhu daňového řízení, aniž by je konkretizoval, stejně aniž by uváděl konkrétní důvod nesouhlasu s tímto závěrem. Uvedl, že nesouhlasí s tím, že jeho pracovníci neměli mobilní telefon, rovněž neuvádí konkrétní důvod svého nesouhlasu. Dále uvádí, že považuje za účelové hodnocení vyjádření žalobce v průběhu daňového řízení jako stížnosti podle ust. § 261 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „daňový řád“), když v jiných řízeních žalovaný naopak před soudem prosadil nepřipustnost stížnosti proti postupu správce daně vztahujícímu se k hodnocení důkazů. Žádný identifikační údaj, který by tato rozhodnutí měl ztotožnit, v žalobě neuvádí, v žalobě okrajově pouze uvádí, že pokud by měl spisové podklady předložit žalobce, že tak učiní k výzvě soudu a uvede konkrétní čísla jednací z vlastní znalosti rozhodovací praxe žalovaného. Dále uvedl, že podle jeho názoru žalovaný směřoval k tomu, aby eliminoval svoji povinnost hodnotit předložené důkazní prostředky, žalovaný polemizuje s tím, zda zástupce žalobce v daňovém řízení včas reagoval na výzvy, což podle jeho názoru nemá relevanci z hlediska správnosti daňových přiznání, následně uvádí, že žalobce neunesl své důkazní břemeno, což není posouzením správním. Konkrétněji tato svá velmi obecná tvrzení nerozvádí. Obecně dále uvádí, že včas do daňového řízení předložil formální důkazy správnosti daňových přiznání, k pochybnostem správce daně reagoval ostatními důkazními prostředky, když správce daně vyvolal polemiku, že důkazy údajně nedostal, žalobce důkazy předložil spolu s vysvětlením obchodování správcí daně a odvolacímu orgánu opětovně, čímž důvody pochybností správce daně a odvolacího orgánu odstranil. Dále poněkud konkrétněji uvádí, že žalovaný nesprávně posoudil obsah doplnění odvolání ze dne 4. 6. 2018, které zčásti cituje (správce daně nevypořádal v rámci prvostupňového daňového řízení námitky proti kontrolnímu zjištění, které mu byly doručeny zástupcem, před vydáním prvostupňových platebních výměrů, opomenul je i ve zprávě pro odvolací orgán, čímž tak byla porušena zásada instančnosti daňového řízení), uvádí, že žalovaný na

to replikoval názorem, že v odvolacím řízení lze zhojit vady projednání zprávy o daňové kontrole (žalobce odkazuje na bod 77 napadeného rozhodnutí), čímž minul odvolací námitku a nahradil ji námitkou vlastní, kterou si sám formuloval a vypořádal jako nedůvodnou. Sama tato vada podle jeho názoru postačí ke zrušení rozhodnutí, zvláště za situace, kdy žalovaný ve své rozhodovací praxi odmítá vyřizovat stížnosti podané proti nevypořádání důkazů s odůvodněním, že by v důsledku práva žádat o přeshetření způsobu vyřízení stížnosti mohlo docházet k potenciálnímu omezení instančnosti či hodnocení důkazů. Znovu uvádí, že opomenutím vypořádání této námítky se žalovaný dostal do rozporu s vlastní rozhodovací praxí a zatížil rozhodnutí vadou porušení právní jistoty a legitimního očekávání vlastní praxi respektujícího postupu žalovaného.

[4] Poněkud konkrétněji ve vztahu k soudnímu řízení uvedl, že se neomezuje na to, že by traktoval odvolání podané v daňovém řízení, ale vytyká žalovanému, že se s námitkami odvolacími řádně nevypořádal, opomenul je, nezajistil nápravu stavu, kdy správce daně prvního stupně opomenul namítané neslučitelnosti mezi požadavky práva EU a aplikaci vnitrostátního právního předpisu správcem daně prvního stupně, a nesprávně posoudil, že žalobce v prvostupňovém řízení neměl unést důkazní břemeno. Konkrétnější zaměření na napadené rozhodnutí v této části žaloby není provedeno.

[5] V třetí části žaloby žalobce velice obecně uvedl, že napadené rozhodnutí bylo „obsahově determinováno“ osobami, u kterých je dána pochybnost o jejich nepodjatosti ve vztahu k zástupci žalobce pro daňové řízení a nebylo tak přiměřeně zajištěno nestranné rozhodování o daňové povinnosti žalobce (naprosto nekonkrétně odkazuje na spis Generálního finančního ředitelství, neuvádí spisovou značku).

[6] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil, navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž obsahově odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K první části žaloby uvedl, že odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde byly odvolací námitky vypořádány. Ohledně posouzení doplnění odvolání ze dne 4. 6. 2018 uvádí, že k opomenutí námítky žalobce nedošlo, je vypořádáno v bodě 82 rozhodnutí o odvolání, neprojednání zprávy o daňové kontrole je vypořádáno v bodě 74 až 78 rozhodnutí. K namítané podjatosti namítl, že žalobce neuvedl konkrétní osoby, jichž by se měla námitka týkat, ani její důvody podle daňového řádu.

[7] Proti vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž setrval na svém právním názoru. Vzhledem k tomu, že replika byla podána po lhůtě pro podání žaloby, nemohou případně nové skutečnosti v ní uvedené být žalobními body, proto by bylo neúčelné její obsah podrobněji konstatovat.

[8] Dále žalobce podal soudu návrh na přerušení řízení z důvodu podání podnětu k nařízení přezkoumání napadeného rozhodnutí. Soud tomuto procesnímu návrhu nevyhověl, neboť pro posouzení věci nemůže mít žádný význam, soud přezkoumává sám napadené rozhodnutí ke skutkovému a právnímu stavu v době vydání rozhodnutí.

[9] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je ve vztahu k uplatněným žalobním bodům uvedeno, že ze spisu je patrné, že seznámení s výsledkem daňové kontroly bylo žalobci odesláno dne 2. 5. 2017, dne 19. 5. 2017 finanční úřad zaevidoval podání žalobce, v

němž požádal o stanovení přiměřené lhůty k vyjádření a zároveň podal stížnost podle ust. § 261 daňového řádu, finanční úřad rozhodnutím ze dne 25. 5. 2017 rozhodl o stanovení lhůty, dne 26. 5. 2017 vydal sdělení, v němž žalobci sdělil, že jeho podání nebylo posouzeno jako stížnost. Dne 12. 6. 2017 finanční úřad zaevidoval další žádost o prodloužení lhůty a další stížnost. Dne 22. 6. 2017 finanční úřad vydal vyrozumění o výsledku šetření, v němž shledal stížnost žalobce nedůvodnou, zároveň jej informoval, že jeho žádosti o prodloužení lhůty vyhověl. Dne 26. 6. 2017 podal žalobce další žádost o prodloužení lhůty a další stížnost, přičemž nesouhlasil, jak finanční úřad rozhodl o jeho předchozí stížnosti. Dále podal množství podání s duplicitním textem, kde navrhuje vyloučení úředních osob a urguje posouzení dříve namítaných pochybností o nepodjatosti úřední osoby (podání ze dne 1. 7., 2. 7. a 3. 7. 2017). V těchto podáních neidentifikoval, o jakou úřední osobu žalovaného by se mělo jednat, ani další skutečnosti týkající se důvodů podjatosti. Dne 9. 7. 2017 podal žalobce další písemnosti, v níž namítá podjatost úřední osoby finančního úřadu, dne 12. 7. 2017 vydal finanční úřad vyrozumění o výsledku šetření, v němž shledal stížnost žalobce jako nedůvodnou. Téhož dne vydal rozhodnutí, v němž zamítl další žádost o prodloužení lhůty, dne 2. 8. 2017 finanční úřad rozhodl o návrhu na vyloučení úřední osoby tak, že úřední osoba není vyloučena. Dne 21. 7. 2017 podal žalobce další návrh na vyloučení úřední osoby, která u něj vedla daňovou kontrolu. Sdělením ze dne 18. 7. 2017 bylo žalobci sděleno, aby se dostavil dne 2. 8. 2017 k projednání zprávy o daňové kontrole, ve stanovený den se žalobce, ani jeho zástupce k projednání nedostavili, z jednání se neomluvili. Finanční úřad proto tuto zprávu zaslal žalobci i jeho zástupci prostřednictvím datové schránky. V odůvodnění je dále uvedeno, že od seznámení s výsledkem kontrolního zjištění (doručeno dne 9. 5. 2017) do odeslání zprávy o daňové kontrole (3. 8. 2017) uplynula dlouhá doba, během níž se žalobce mohl k výsledku kontrolního zjištění vyjádřit. Zástupce žalobce sice činil častá podání, ta však nesměřovala do podstaty věci, tj. prokazování hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně, nýbrž byla omezena na projev nesouhlasu s postupy úředních osob a na namítání jejich údajné podjatosti. Zástupce žalobce až poté, co mu byla doručena zpráva o daňové kontrole, dostavil k finančnímu úřadu vyjádřit se k výsledku kontrolního zjištění (dne 14. 8. 2017, o čemž byl pořízen protokol), a dne 18. 8. 2017 učinil písemné vyjádření, k němuž připojil důkazní prostředky do té doby v rámci daňové kontroly nepředložené (mezi nimi např. znalecký posudek datovaný dne 24. 10. 2016, tento důkazní prostředek tak mohl předložit dříve). I přes průběh ukončení daňové kontroly dospěl žalovaný k závěru, že v daném případě došlo k procesnímu pochybení, a uložil finančnímu úřadu projednat zprávu v odvolacím řízení, důvodem bylo, že se žalobce nedostavil pouze jednou k projednání zprávy, nikoliv opakovaně. V rámci odvolacího řízení se však žalobce opětovně nedostavil, čímž byla naplněna podmínka opakovanosti nedostavení se k projednání zprávy.

[10] Dále je v odůvodnění uvedeno, že žalobce následně doplnil své odvolání podáním evidovaným dne 4. 6. 2018, kde uvádí, že postup finančního úřadu považuje za nesprávný a že neví, proč by projednání zprávy o kontrole mělo proběhnout v rámci odvolacího řízení. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, sp. zn. 9 Afs 169/2015, kdy neprojednání zprávy o daňové kontrole představuje odstranitelnou vadu řízení. Bylo tak postupováno v souladu s ust. § 115 odst. 1 daňového řádu.

[11] V odst. 82 odůvodnění je pak uvedeno, že žalobce namítal, že i ve stanovisku finančního úřadu k odvolání, jsou „z podstatné části opomenuty důkazní prostředky nesporně předložené substitučním zástupcem daňového subjektu“. Je uvedeno, že žalobce neuvádí, o jaké důkazní prostředky by se mělo jednat a kdy byly finančnímu úřadu předloženy, pokud namítá, že ve stanovisku nejsou vypořádány veškeré jeho námitky vůči kontrolnímu zjištění, žalovaný uvádí, že stanovisko finančního úřadu obsahuje základní informace o spisu a odvolání, nejde však rozhodně o zdroj, z něhož žalovaný čerpá při posuzování odvolání, k tomu slouží spisový materiál.

[12] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[13] První část žaloby je věcně neprojednatelná, neboť neobsahuje žádné žalobní body ve smyslu ust. § 71 odst. 1 s.ř.s. Žalobce v této části uvádí text, který byl součástí procesních úkonů ve správním řízení, nemá vůbec žádný odkaz na napadené rozhodnutí, nijak nereaguje na jeho konkrétní zdůvodnění. V textu žalobce používá výslovně spojení v tom smyslu, že pochybení učinil finanční úřad, aniž by konkrétněji uvedl, jaký to má vliv na pravomocné správní rozhodnutí. V textu se rovněž často na konci odstavců objevuje slovní spojení *„navrhuje se doplnit nebo vyrozumět daňový subjekt o jeho nesprávnosti“*, případně dosti nesrozumitelná obecná formulace *„napadené rozhodnutí změnit, pokud bude konstatován vliv na jeho výrok“* což rovněž svědčí tomu, že se nemůže jednat o úkon směrem k soudu týkající se napadeného správního rozhodnutí, ale o již dříve uplatněné důvody nesouhlasu. Vzhledem k této skutečnosti se soud tak k této části žaloby nebude vyjadřovat, neboť nenapadá to, co v soudním řízení správním napadat má, přičemž soud nemá žádnou pravomoc měnit nebo korigovat prvostupňové správní rozhodnutí bez vztahu k napadenému správnímu rozhodnutí. Velice obecná formulace v druhé části žaloby (která ani není obsažena v první části žaloby), že žalobce vytýká žalovanému, že se těmito námitkami řádně nevypořádal, je pak rovněž natolik obecná, že konkrétnějšímu projednání brání, neboť i tato formulace je bez vztahu ke konkrétnímu rozhodovacímu důvodu.

[14] Druhá část žaloby je poněkud konkrétnější. Žalobce nejprve obecně uvádí, že nesouhlasí s tím, že by se vyhýbal projednání zprávy o daňové kontrole, a obecně namítá, že odkazuje na stížnosti podané v rámci řízení (nijak je nevymezuje). Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které soud konstatoval v předchozí části odůvodnění, vyšel z toho, že žalobce se konkrétně dvakrát nedostavil k projednání zprávy o daňové kontrole (soud v konkrétním popisu úkonů odkazuje na předchozí část odůvodnění tohoto rozsudku, aniž by bylo nutné je znovu opisovat v této hodnotící části odůvodnění, když žalobce v žalobě tyto konkrétní okolnosti nijak konkrétně nezpochybňuje), což je judikaturou považováno za dostatečný důvod pro zaslání zprávy. Vzhledem k tomu, že takový postup odpovídá právnímu názoru, který uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 9. 2013, čj. 7 Afs 87/2012-24, soud nemá důvod se od něho odchýlovat. Okolnost, že k druhé výzvě k seznámení se se zprávou o daňové kontrole, pak odpovídá právnímu názoru, který uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 7. 2016,

sp. zn. 9 Afs 169/2015, a ze dne 20. 9. 2012, čj. 7 Afs 20/2012-41, když takový postup umožňuje ust. § 115 odst. 1 daňového řádu. Žalobce nic konkrétního proti takovému postupu v žalobě nenamítá, soud tak vychází z této judikatury a nemá důvod se od ní odkloňovat. Žádné porušení zásady dvouinstančnosti řízení, které žalobce rovněž namítá, tak v daném případě není důvodné, neboť s ním zákon počítá, judikatura v takovém postupu žádné vybočení a porušení základních zásad daňového řízení nekonstatovala, a proto jej soud neshledává v tomto případě rovněž za důvodný žalobní bod.

[15] Velice obecné tvrzení žalobce, že nesouhlasí s tím, že jeho vyjádření bylo bráno jako stížnost podle ust. § 261 daňového řádu je natolik obecné, že soud z odůvodnění napadeného rozhodnutí nikde nezjistil, že by takový obecný závěr žalovaný zastával. Konkrétněji tento názor žalobce upřesněn není (není vůbec vymezeno, o jaké podání by se mělo jednat, co bylo jeho obsahem, jak s ním bylo konkrétně procesně naloženo, když žalovaný konkrétně jednotlivá podání žalobce v rámci procesu ukončení daňové kontroly a odvolacího řízení v odůvodnění rozebral a hodnotil).

[16] Žalobce pak i v tomto žalobním bodě je velmi nekonkrétní, když bez jakékoliv další argumentace obecně uvádí, že podle jeho názoru splnil své procesní povinnosti a prokázal příslušné skutečnosti. Tato část je natolik obecná, že soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které všechny tyto okolnosti konkrétně ve vztahu k proběhlému správnímu řízení hodnotilo, přičemž obecný názor žalobce tyto konkrétní závěry není nijak argumentačně rozveden. Proto se k němu soud nemůže v této míře obecnosti vyjadřovat a bylo by neúčelné, aby soud opisoval konkrétní závěry z odůvodnění napadeného rozhodnutí, když ty nebyly konkrétně napadeny.

[17] Konkrétněji žalobce uvádí, že žalovaný nesprávně posoudil obsah jeho podání (doplnění odvolání ze dne 4. 6. 2018), když podle jeho názoru na to žalovaný reagoval tím, že lze zhojit v odvolacím řízení vady projednání zprávy o daňové kontrole a měl tím nahradit tuto odvolací námitku jinou. Nic takového podle názoru z odůvodnění neplyne – konkrétně tuto odvolací námitku žalovaný hodnotí v odst. 82 napadeného rozhodnutí v tom smyslu, že není patrné, které konkrétní důkazní prostředky měly být poskytnuty finančnímu úřadu, a že pokud ve stanovisku finančního úřadu nejsou vypořádány jeho námitky vůči kontrolnímu zjištění, což se však míjí s povahou tohoto institutu. Žalobní námitka tento závěr nijak nenapadá a uvádí skutečnosti, které v tomto hodnocení uvedeny nejsou, a to je projednání zprávy o daňové kontrole v rámci odvolacího řízení, což je hodnoceno v jiné části odůvodnění. Nic jiného proti závěru žalovaného žalobce neuvádí, proto soud pouze obecně uvádí, že podle jeho názoru součástí řádného odvolání proti rozhodnutí finančního úřadu je řádné vymezení a konkrétní vymezení odvolacích námitek, přičemž stanovisko finančního úřadu při předložení věci s odvoláním nepředstavuje žádný vrchnostenský akt, který by měl přesahy do právní sféry daňového subjektu, kterou má vydané správní rozhodnutí.

[18] Žádnou vadu tak, jak ji namítá žalobce v podané žalobě, tak soud v odůvodnění neshledává, neboť okolnosti, které žalobce uvádí, že je odůvodnění obsahuje, zde nejsou.

[19] Poslední třetí žalobní bod týkající se námitky podjatosti je natolik nekonkrétní a obecný, neobsahuje ani příkladmo žádný konkrétní důvod podle ust. § 77 odst. 1 daňového řádu, že se k němu soud nemůže nijak vyjádřit.

[20] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[21] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 18. března 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu